

Udskriftsdato: tirsdag den 9. juni 2026

KEN nr 9392 af 15/07/1999 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse A-9-99 om fleksjob - tildelingsbetingelser - varig nedsættelse af arbejdsevne - revalidering

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200014-99

Ankestyrelsens principafgørelse A-9-99 om fleksjob - tildelingsbetingelser - varig nedsættelse af arbejdsevne - revalidering

Resume:

Ankestyrelsen har behandlet 4 sager om berettigelse til fleksjob. I 3 af sagerne tiltrådte Ankestyrelsen nævnets afslag på bevilling af fleksjob. I 1 sag ændrede Ankestyrelsen nævnets afgørelse om bevilling af fleksjob.

I sag nr. 1 og 3 og 4 fandt Ankestyrelsen, ud fra en konkret vurdering af de helbredsmæssige og sociale forhold, ikke at arbejdsevnen var nedsat i et sådant omfang, som det måtte forudsættes ved ansættelse i fleksjob med løntilskud. I sag nr. 4 lagde styrelsen særligt vægt på, at de helbredsmæssige forhold måtte anses for at kunne tilgodeses i ansøgers nuværende beskæftigelse.

I sag nr. 2 fandt Ankestyrelsen, at revalideringsmulighederne ikke var udtømte, og at der iøvrigt ved vurderingen af berettigelse til fleksjob for allerede ansatte først skulle foretages en vurdering af, om det ville være muligt ved revalidering at omskole ansøger med henblik på ustøttet arbejde i andet passende erhverv.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 71

Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats - lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008 - § 70

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - j.nr. 200014-99

Ansøger, der var 32 år og uddannet pædagog, havde siden maj 1996 været fuldtidsansat som hjemmevejleder i et bofællesskab for psykisk udviklingshæmmede.

Hendes helbredsmæssige problemer startede i januar 1997 med hævelse af en finger og siden smerter, begyndende i hænder, derefter også i arme og skuldre og nu i hele kroppen, og hun havde siden august 1997 kun arbejdet i 20 timer om ugen, men havde hele tiden modtaget fuld løn.

Ansøger havde mulighed for at blive i bofællesskabet, men ønskede nu oprettet et fleksjob, da hun ikke mente, at hun ville kunne klare at arbejde på fuld tid mere.

Af de lægelige oplysninger fremgik det, at ansøger var henvist til undersøgelse for rygsmerter efter i længere tid at have haft ryg- og ledsmerter. Endvidere var hun meget træt. Objektivt fandtes ansøger overvægtig, og svært hypermobil. Der var foretaget røntgenundersøgelse af lænderyggen (columna lum-balis), som viste normale forhold. Ansøger blev tilrådet væggtab og revalidering. Endvidere fremgik det, at ansøger havde haft bevægeapparatsmerter siden ungdommen, primært i knæled. Endvidere tilkomst af rygsmerter, som havde vedvaret og inden for de seneste par år smertespredning til også nakke og ekstremiteter. Nattesøvnen var periodevis forstyrret, og der var nogen træthed. Bevægelsen var fri. De perifere led var hypermobile. Der var ikke tegn til synovit (betændelse i ledkapsler). Der var udbredt muskelømhed ved palpation med smerter svarende til 14 ud af 18 fibromyalgi tenderpoints. Ansøger behandlede i fysio- og ergoterapiafdelinger med øvelser, bassintræning og vejledning. Der var god fremgang herunder.

Ansøger havde beskrevet sit sygdomsforløb. Det fremgik heraf, at hun i forbindelse med en fibersprængning i ryggen fik forværrelse af smerterne. Hun fik jagende og stikkende smerter i musklerne, som begyndte at brænde, svie, og alle led knækkede. Det varede et par minutter og oplevedes flere gange om dagen. På grund af smerterne fik hun søvnbesvær, som medførte manglende koncentration og hukommelsessvigt. Hun mistede kræfterne i hænder, arme og skuldre. Senere var der tilkommet synsproblemer, maveproblemer samt konstant uro i kroppen. Hun led fortsat af disse symptomer.

Hun havde det sidste 1 1/2 år gjort mangt og meget for at få det bedre. Hvis hun skulle have nogen form for livskvalitet, var hun nødt til at have en fortsat arbejdstidsnedsættelse, d.v.s. 20 timer ugentligt. Dermed kunne hun i perioder have kraft/energi til lidt socialt liv samt klare sig selv, uden for megen hjælp udefra.

Kommunen gav afslag på fleksjob. Kommunen henviste til, at der ikke kunne tildeles fleksjob til personer, der kunne opnå beskæftigelse på arbejdsmarkedets normale vilkår, hvilket kommunen mente, at ansøger kunne.

I forbindelse med klagen anførte ansøgers advokat bl.a., at ansøgers arbejdsgiver var villig til at ansætte hende i et fleksjob, og det af de medsendte oplysninger fremgik, at hun opfyldte kriterierne for fibromyalgi.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet havde begrundet afgørelsen med, at ansøger ikke opfyldte betingelserne for et fleksjob i henhold til § 71 i lov om aktiv socialpolitik.

Ved afgørelsen var der lagt vægt på ansøgers klager over, at hun led af fibromyalgi og hypermobilitet og som følge deraf havde kroniske smerter og uro i kroppen og nedsat kraft i flere led samt manglende koncentration og hukommelsessvigt.

Trods disse klager opfyldte hun ikke betingelserne for et fleksjob, idet der ved oprettelsen af et fleksjob skulle være tale om en varig begrænsning af arbejdsevnen og derfor ikke mulighed for opnåelse eller fastholdelse af beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, og alle muligheder for revalidering til beskæftigelse på normale vilkår skulle være udtømte.

Disse betingelser skønnedes ansøger ikke at opfylde, idet hendes helbredsmæssige tilstand på baggrund af de foreliggende lægeoplysninger ikke kunne anses for at være stationær, idet der var mulighed for bedring af tilstanden i forbindelse med træning og vægttab.

I forbindelse med afgørelsen var der endvidere lagt vægt på hendes uddannelsesmæssige baggrund, som skønnedes at kunne give hende beskæftigelsesmuligheder med nødvendige skånehensyn.

Nævnet havde genvurderet afgørelsen, men havde ikke fundet grund til at ændre den. Nævnet havde begrundet dette med, at klagen ikke indeholdt nye oplysninger, som kunne give grundlag for en ændring. Nævnet havde alene bemærket, at således som ansøgers helbred var beskrevet, skulle skånehensyn kunne tilgodeses efter afmagring og fysisk træning, hvorfor der ikke på nuværende tidspunkt kunne siges at foreligge en så svær nedsættelse af arbejdsevnen, at den varigt afskar hende fra at påtage sig hidtidige eller andet lettere erhverv.

I klagen til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at det var fibromyalgi, der var ansøgers problem og forhindrede hende i at påtage sig et normalt 37 timers arbejde.

Træning og vægttab kunne nok forbedre hendes almene tilstand, men kunne ikke helbrede sygdommen og kunne ikke forbedre hendes muligheder for at arbejde på fuld tid. Der ville senere blive fremsendt en speciallægeerklæring.

Endvidere oplyste ansøgeren, at hun havde tabt 23 kilo indenfor det sidste år, og at hun fortsat gik til ridning og træning ved fysioterapeut samt gik hos en zoneterapeut/healer. Hun følte, at det i dag var hende, som styrede sin sygdom og ikke omvendt. Hun havde fået et bedre alment velbefindende, og hun var blevet bedre til at planlægge sin hverdag, så hun kunne klare flere ting, altså hun var blevet bedre til at administrere sine kræfter. Hun følte, at hun var for ung til at forlade arbejdsmarkedet og et job/fag, som hun var utroligt glad for.

Det blev nu fra arbejdsstedet anbefalet, at hun fik en § 28 ordning de næste 12 måneder.

Af en fremsendt reumatologiske speciallægeerklæring fremgik, at ansøger var svært hypermobil og havde fibromyalgi. Der var god overensstemmelse mellem den objektive undersøgelse og hendes symptombeskrivelse. Det konkluderedes, at selv om ansøger havde haft symptomerne relativt kortvarigt, og selv om der havde været en bedring af vægttab og træning, ville det ikke på nuværende tidspunkt være realistisk at forestille sig, at hun kunne blive symptomfri. Hun var meget indstillet på at bibeholde sit arbejde, og umiddelbart fandtes det rimeligt, om hun i det mindste for en periode kunne være på flekstid for senere at tage stilling til, hvad hun fysisk kunne klare afhængig af, hvordan hendes symptomer udviklede sig.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afgrænsning af den personkreds, der er berettiget til fleksjob, jf. aktivlovens § 71.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til fleksjob.

Efter § 71 i lov om aktiv socialpolitik sørger kommunen for, at personer, der ikke modtager social pension, og som ikke kan opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, har mulighed for at blive ansat i fleksjob. Mulighederne for revalidering til beskæftigelse på normale vilkår skal være udtømte, før der kan tilbydes fleksjob.

Begrundelsen for afgørelsen var, at ansøgers arbejdsevne ikke kunne anses for varigt nedsat i et sådant omfang, som forudsættes ved ansættelse i et fleksjob med løntilskud.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på ansøgers relativt unge alder og uddannelsesmæssige baggrund sammenholdt med lidelsens sværhedsgrad, relativt kortvarige symptomer og behandlingsmulighederne.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j.nr. 200178-99

Ansøgeren var 50 år og havde i mange år fløjet som stewardesse. Hun havde for 4 år siden valgt at få sin arbejdstid nedsat på grund af en bindevævssygdom LED (Lupus Erythematosus Disseminatus). Der var tale om et skåneprogram, hvilket fungerede optimalt. Hendes arbejdsgiver havde lovet, at hun kunne fortsætte med den eksisterende ordning frem til sin mulige pension om fire år.

Ansøgeren havde hidtil klaret lønnedgangen ved at bruge en opsparing, hvilket hun ikke kunne blive ved med. Hun anmodede derfor kommunen om at få det nuværende job godkendt til et fleksjob.

Den nedsatte arbejdstid betød, at der i arbejdstiden var indeholdt 4 starter og 4 landinger, modsat en såkaldt normal arbejdstid, hvor der var tale om, at man daglig skulle have 5 starter og landinger. Derudover

havde hun fået et skåneprogram, der skulle undgå, at hun blev sat under tidspres i forbindelse med nogle serviceprogrammer, der var på hver flyvning.

Der var i virksomheden ikke mulighed for overflytning af flyvende personale til en anden stilling på grund af faggrænser.

Af de helbredsmæssige oplysninger fremgik, at ansøgers hovedlidelse var LED, som blev diagnosticeret for ca. 13 år siden, efter perioder med udslet i ansigtet, hævelse og smerter lokaliseret til flere led samt typiske forandringer i blodprøverne. Sygdommen gik i ro efter behandling, men var gennem årene blusset op flere gange med sygdommeldinger til følge. Alt i alt havde sygdommen dog i lange perioder været i ro, og hun havde det meste af tiden kunnet klare sit arbejde. I 1993 var der problemer med højresidige knæsmarter, der blev foretaget artroskopi, hvor der blev påvist slidgigtsforandringer lokaliseret til lårbensknoglen i knæleddet.

Endvidere fremgik det, at det indenfor de sidste år havde været nødvendigt at henvise til fysiurgisk behandling af muskelinfiltrationer såvel i lænden som i skuldre og arme.

Prognosen med hensyn til sygdommen var usikker, men syntes relativ gunstig i dette tilfælde, men en vis progression og komplikationer i form af slidgigtsdannelse i belastede led måtte påregnes.

Kommunen gav afslag på fleksjob. Afslaget blev begrundet med, at revalideringsmulighederne ikke skønnedes udtømte, hvilket var en betingelse for at få bevilget fleksjob. Samtidigt blev afslaget begrundet i de lægelige oplysninger, der pegede på, at fysisk arbejde ikke var hensigtsmæssigt i forhold til LED diagnosen.

I klagen til nævnet anførtes det, at en replacering fra kommunens side ville være fuldstændig formålsløs, ansøgers alder taget i betragtning samt kvalifikationer. Grunden til at hun søgte fleksjob var bl.a. hendes finansielle situation, idet hun var gået 25% ned i løn og pensionsindbetalinger. Familien havde klaret de sidste 4 år ved at bruge opsparinger, hvilket de ikke kunne blive ved med.

Det anførtes endvidere, at stillesiddende arbejde og brug af tastatur absolut ikke kunne forenes med ansøgers sygdom. Efter kort tid med benene i ro svulmede de op. Brug af tastatur var heller ikke hensigtsmæssig på grund af betændelse i hendes fingerled. Det var hendes opfattelse, at loven var lavet, for at så mange ældre og nedslidte mennesker som muligt kunne forblive i deres job med en vis hensyntagen.

Nævnet fandt at ansøgeren var berettiget til et fleksjob i henhold til §§ 70 - 73 i lov om aktiv socialpolitik. Nævnet forudsatte, at kommunen i samråd med ansøger og hendes arbejdsgiver søgte at forhandle sig frem til et fleksjob til ansøger i hendes nuværende stilling som stewardesse, eventuelt efter forinden at have indhentet en medicinsk speciallægeerklæring, der nærmere kunne afklare den erhvervsevne, som hun havde i behold.

Nævnet lagde herved vægt på, at med det i sagen oplyste om ansøgers helbredsmæssige, sociale og erhvervsmæssige situation, kunne hun efter nævnets vurdering ikke forventes revalideret således, at hun fremover kunne påregnes at kunne klare et fuldtidsarbejde. Der var herved særligt lagt vægt på det beskrevne om LED-lidelsens påvirkning af hendes fingre og tendensen til hævning af hendes ben, når hun sad ned, som efter nævnets vurdering indebar, at funktionen i et kontorjob ikke kunne tilgodese hendes skånehensyn.

Nævnet havde tillige lagt vægt på, at forsøg på revalidering, der som ovenfor angivet efter nævnets vurdering ikke kunne forventes at føre til et positivt resultat, indebar, at hun måtte forlade sit nuværende arbejde, hvor hun ellers havde mulighed for skånearbejde, og hvorfra hun forventedes at gå på pension om 4 år.

Efter en samlet vurdering af disse forhold fandt nævnet, at hun måtte anses for omfattet af den personkreds, som i henhold til aktivloven og forarbejderne til samme, var berettiget til et fleksjob.

I klagen til Ankestyrelsen blev det bl.a. anført, at sagen var principiel på grund af vurderingen af, hvorvidt revalideringsmulighederne var udtømte.

Af en statusbedømmelse fremgik, at der var et skånebehov overfor fysiske anstrengelser. Kommunens lægekonsulent vurderede, at det var længerevarende gående og stående arbejde, ansøger burde undgå ligesom løftarbejde burdes undlades.

Kommunens vurdering var, at alle disse elementer indgik i arbejdet som stewardesse. Ligeledes havde kommunen vurderet, at det var realistisk at tro, at der ville kunne ske en omplacering eller revalidering til andet ikke fysisk krævende arbejde.

De mange års erfaring fra arbejdet som stewardesse ville kunne bruges i andre service relaterede jobs og i funktioner med kundekontakt.

Der havde ikke været forhandlet/forsøgt arbejdsprøvning, omplacering eller revalidering. Ansøgningen havde konkret gået på ansøgning om fleksjob, og afslaget var begrundet i, at revalideringsmulighederne ikke skønnedes udtømte.

I forbindelse med genvurderingen bemærkede nævnet, at ansøgeren netop var omfattet af den personkreds, hvor det burde undgås, at en velfungerende arbejdstager måtte forlade arbejdsmarkedet med overvejende sandsynlighed for, at der ikke gennem revalidering kunne skaffes pågældende nyt fodfæste på arbejdsmarkedet.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på en afklaring af, om der i aktivlovens § 71 var hjemmel til af helbredsmæssige grunde, at etablere fleksjob svarende til ansøgers eksisterende stilling, uden forudgående undersøgelse af revalideringsmuligheder.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til et fleksjob. Ankestyrelsen vurderede, at mulighederne for revalidering i dette tilfælde ikke kunne anses for udtømte.

Der blev ved afgørelsen lagt vægt på oplysningerne om ansøgers nuværende beskæftigelse som stewardesse, som hun klarede optimalt om end på nedsat tid og et vist skånehensyn. Ankestyrelsen fandt ud fra en samlet vurdering heraf samt de helbredsmæssige og sociale forhold ikke, at det var godtgjort, at ansøgers arbejdsevne ikke kunne forbedres ved omskoling/revalidering til et andet lettere rimeligt arbejde på normale vilkår.

Ankestyrelsen bemærkede i den forbindelse, at der ved vurderingen af berettigelsen til et fleksjob for allerede ansatte først skulle foretages en vurdering af, om det ville være muligt gennem revalidering at omskole ansøger med henblik på understøttet arbejde i andet passende erhverv.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.

Sagsfremstilling 3:

Sag nr. 3 - j.nr. 200184-99

Ansøger var på ansøgningstidspunktet 43 år. Hun havde en købmandsuddannelse og havde arbejdet inden for branchen i 26 år. Hun havde været ansat på nedsat tid.

I efteråret 1996 med relation til arbejdsmæssige forhold begyndte hun at få smerter i ryggen, dels mellem skulderbladene og dels i lænden. Smerterne bredte sig til nakke - skuldre med ventresidig overvægt. Der var efterhånden en konstant brændende fornemmelse samt træthedsfornemmelse i lænden. Hun blev sygemeldt i januar 1997 og opsagt i maj 1997.

Af de lægelige oplysninger fremgik, at der var konstateret myoser, og at der ved røntgen af brystvirvelsøjlen (columna thoracolumbalis) var fundet antydningssvis kileform af de nederste hvirvler samt diskrete slidgigtsforandringer. Hun havde fået fysioterapi samt rygtræning uden større effekt.

Der var ikke fundet neurologiske udfald, men det konkluderedes, at det måtte forventes, at symptomerne ville vende tilbage, hvis hun blev udsat for et fysisk belastende arbejde i fremtiden. Lettere arbejde måtte anbefales.

Af en neurologisk undersøgelse fremgik, at ansøger havde klager i form af snurrende fornemmelse i venstre hånd og alle fingre og sovende fornemmelse i begge hænder samt i underarme. Endvidere nedsat kraft i arme og ryg. Objektivt fandtes der ikke sikre tegn på organisk nervesygdom, men sygehistorien var påfaldende med udbredte smerter i ryggen og føleforstyrrelser i hænder og arme. Der skønnedes behov for supplerende undersøgelser.

Af de supplerende oplysninger fremgik det, at der ikke var holdepunkter for reumatologisk sygdom. Det anførtes, at ansøger var motiveret for at prøve tilbagevenden til lettere arbejde og gerne med socialforvaltningens hjælp.

Ansøgeren blev visiteret til et kursusforløb, som hun blev sygemeldt fra efter ca. 3 måneder. Det blev herefter foreslået, at hun arbejdsmæssigt blev placeret på et plejehjem 4 timer dagligt som en mental hygiejnisk foranstaltning, hvor hun skulle gå til hånde omkring måltider og hygge om beboerne. Via en ikke rygbelastende beskæftigelse ville man kunne finde ud af, hvad, og hvor meget hun ville kunne klare. Af kommunens efterfølgende oplysninger fremgik det, at ansøger arbejdede 4-5 timer dagligt, og når hun kom hjem, var hun "helt ødelagt", ligesom hun dagligt spiste panodil for at dæmpe smerterne. Hun var faldet til på plejehjemmet, men ifølge arbejdsstedet var det udelukket, at hun ville være i stand til at tage en social- og sundhedsuddannelse og dermed påtage sig reelt arbejde. Det var tydeligt at se og mærke, når hun havde det dårligt, hvorfor personalet måtte bede hende om at tage det med ro, hvilket hun havde svært ved.

Plejehjemmet ville gerne ansætte hende på fleksvilkår, såfremt hun fandtes berettiget til det.

Kommunen meddelte afslag på etablering af fleksjob. Kommunen fandt ikke, at betingelserne for at være berettiget til et fleksjob, om at arbejdsevnen skulle være varigt nedsat og revalideringsmulighederne udtømte, var opfyldte fuldt ud på nuværende tidspunkt.

Kommunen henviste til, at ansøger i slutningen af juni 1998 skulle til nye undersøgelser, der måske bedre end det hidtil havde været muligt, kunne forklare hendes smertetilstand. Resultatet af disse undersøgelser burde indgå i en vurdering af ansøgers fremtidige muligheder.

I klagen til nævnet anførte ansøgeren, at hun helt klart mente sig berettiget til et fleksjob, da hun havde været ude i arbejdsprøvning. Det viste sig, at hun kun kunne magte de timer, som hun arbejdede på plejehjemmet.

Nævnet tiltrådte kommunens afslag om etablering af fleksjob i henhold til lov om aktiv socialpolitik, allerede fordi der ikke kunne anses at foreligge sådanne varige begrænsninger i hendes arbejdsevne, som efter aktivlovens bestemmelser var en forudsætning herfor.

Nævnet havde ved denne bedømmelse lagt til grund, at der ved de foretagne lægelige undersøgelser ikke var beskrevet sygdomstegn, der varigt kunne påvirke arbejdsevnen i nævneværdig grad.

Nævnet havde ved oversendelsen til Ankestyrelsen bemærket, at hvis nye lægelige beskrivelser dokumenterede, at ansøgers helbred var varigt væsentligt ringere end hidtil oplyst, kunne hun rette henvendelse til kommunen på ny.

I forbindelse med den trufne afgørelse lagde nævnet afgørende vægt på, at der ved de foretagne lægelige undersøgelser ikke havde kunnet konstateres sygdomme, der havde kunnet forklare de af ansøger fremførte helbredsmæssige klager, eller i øvrigt væsentlige sygdomme. På denne baggrund, sammenholdt med at ansøger havde klaret arbejde frem til 1997, kunne helbredsmæssige og øvrige forhold efter nævnets opfattelse ikke antages at medføre væsentlig varig begrænsning af arbejdsevnen.

I klagen til Ankestyrelsen henviste ansøger til lægelige oplysninger om, at hendes tilstand var stationær.

Af efterfølgende supplerende lægelige oplysninger fremgik det bl.a., at undersøgelsen for knogleskørhed havde vist normale forhold. Hun var fortsat tilknyttet plejehjemmet 22 timer ugentligt i et arbejde, der ikke var fysisk krævende og dog alligevel medførte smerteforværring og daglig udtrætning. Hendes fravær havde været minimalt på grund af hendes stædighed og psykiske behov for en arbejdsmæssig kontakt.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afgrænsning af personkredsen, der er berettiget til fleksjob.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til et fleksjob. Begrundelsen for afgørelsen var, at arbejdsevnen i dette tilfælde ikke kunne anses for nedsat i et sådant omfang, som forudsættes ved ansættelse i et fleksjob med løntilskud.

Ankestyrelsen havde herved foretaget en samlet vurdering af de foreliggende helbredsmæssige og sociale forhold. Ankestyrelsen fandt ikke, at der var beskrevet væsentlige sygdomstegn, der kunne antages at medføre en væsentlig varig begrænsning af ansøgers arbejdsevne.

Der var herved lagt vægt på oplysningerne om ansøgers tilknytning til arbejdsmarkedet frem til 1997, samt at der ved de lægelige undersøgelser objektivt var fundet myoser, og røntgen havde vist antydningvis kileform af de nederste hvirvler samt diskret slidgigt i ryggen. Der var ikke påvist nogen neurologisk lidelse.

Ankestyrelsen fandt på baggrund heraf ikke, at det var godtgjort, at ansøger ikke skulle kunne påtage sig lettere beskæftigelse på normale vilkår i nogenlunde samme omfang, som før hun blev sygemeldt.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

Sagsfremstilling 4:

Sag nr. 4 - 200033-99

Ansøger var en 55-årig lærer, der i 1992 var blevet opereret for spondylolisthese (hvirvelafglidning). Operationen var beskrevet som vellykket, og der var ikke mistanke om fornyet rodtryk. Han var generet af rygtræthed, hvis han stod eller sad i længere tid af gangen.

Om ansøgers personlighedsstruktur fremgik det, at han var meget sensitiv og nærtagende, og i perioder havde haft problemer, når han mødte kritik. Han havde gjort sig mange tanker om sit forhold til undervisning, hvor han tog sit arbejde meget alvorligt. Ansøger havde endvidere i en årrække periodevis været i samtalebehandling hos en psykiatrisk speciallæge.

Ansøger havde mulighed for at hvile i løbet af arbejdsdagen, og der var indkøbt særlige stole i de lokaler, hvor han underviste ligesom der var højere borde.

Der var i forbindelse med rygproblemerne ansøgt om fleksjob.

Kommunen meddelte afslag på ansøgningen om fleksjob og begrundede det med, at det var kommunens vurdering, at ansøgers arbejdsevne ikke var nedsat i en grad, der bevirkede, at han ikke ville kunne arbejde inden for lærerområdet og derved fastholde beskæftigelse på normale vilkår.

Kommunen mente ikke, at ansøger kunne være eller var truet af udstødning fra arbejdsmarkedet med baggrund i de helbredsmæssige gener. Samtidig var det kommunens vurdering, at ansøgers nuværende arbejde kunne tilrettelægges på en måde, der tilgodeså hans rygger, og hans forbliven i lærerjobbet ved kommunen måtte således kunne håndteres gennem aftale mellem ansøger, hans faglige organisation og hans arbejdsgiver, hvis det skønnedes nødvendigt.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse.

Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på det oplyste om ansøgers helbredsforhold, herunder særligt hans ryglidelse og psykiske karakteristika. Nævnet vurderede på den baggrund, at hans arbejdsevne ikke var varigt begrænset i en grad, som berettigede til bevilling af det ansøgte.

Nævnet lagde herved særligt vægt på hans nuværende beskæftigelse og arbejdsforhold som folkeskolelærer, der indebar forberedelse i hjemmet, hvor han selv efter behov kunne ændre arbejdsstillinger, ligesom hans rygger efter nævnets opfattelse kunne afhjælpes med varierende arbejdsstillinger i undervisningssituationen.

Nævnet bemærkede samtidig, at ansøgers generelle sensitivitet, subjektive oplevelse af arbejdspress og forudsigelse af øget sygefravær, samt hans personlige vurdering af potentiel risiko for afskedigelse ikke ændredes ved, at han aktuelt var i beskæftigelse, således at han ikke havde brug for hjælp til at komme ind på arbejdsmarkedet.

Nævnet havde videre bemærket, at ansøgers egne udsagn om mulig afskedigelse ikke kunne sidestilles med dokumentation for, at han i den nærmeste fremtid havde udsigt til at blive arbejdsløs med deraf følgende brug for hjælp til at fastholde beskæftigelse på normale vilkår.

I klagen til Ankestyrelsen havde ansøgers fagforening bl.a. anført, at det var foreningens vurdering, at afgørelsen havde generel betydning for fremtidige ansøgninger om fleksjob for folkeskolelærere, idet nævnet i sin afgørelse havde lagt særligt vægt på arbejdsforholdene for folkeskolelærere.

Der var herom nærmere henvist til, at det var en sandhed med store modifikationer, at de nuværende arbejdsforhold som folkeskolelærer indebar mulighed for selv at ændre arbejdsstillinger både i undervisningssituationen og i forberedelsestiden, idet arbejdet som folkeskolelærer i meget høj grad var styret af selve undervisningssituationen, der krævede en meget høj grad af fleksibilitet fra lærerens side, specielt

i dag, hvor der skulle lægges megen vægt på undervisningsdifferentiering og hensyntagen til den enkelte elev.

Det var videre anført i klagen, at lærerrollen var i forandring hen imod det konsultative, hvor læreren stod til rådighed for eleverne, der i meget stor udstrækning arbejdede selvstændigt enten alene eller i grupper, at denne arbejdsform krævede stor fleksibilitet fra lærerens side og derfor også kunne indebære store fysiske belastninger for en lærer med en ryglidelse.

Foreningen havde her specielt peget på de situationer, hvor læreren skulle yde støtte til eleverne ved udførelse af skriftligt eller praktisk arbejde på deres arbejdspladser, idet læreren skulle bøje sig ned over elevernes arbejdspladser.

Af klagen fremgik endvidere, at ansøgers store højde og elevbordenes lille højde i de små klasser, hvor han fortrinsvis underviste, betød, at disse arbejdsstillinger var meget vanskelige for ham, idet han måtte gå ned i knæ, hver gang en elev skulle have hjælp.

Det var tillige anført, at det var en alvorlig psykisk belastning i hverdagen at skulle tage meget hensyn til sin fysiske tilstand samtidig med, at man skulle have overblik i undervisningssituationen og overskud til at samarbejde på lige fod med kolleger.

Fagforeningen henviste til en udtalelse fra ansøgers skoleleder, at der ikke kunne tages yderligere hensyn i det daglige til ham. Specielt ville undervisningstiden ikke kunne begrænses til formiddagstimerne med det nuværende timetal.

Det var herefter anført, at det var foreningens vurdering, at den eneste mulighed for at ændre ansøgers arbejdssituation var i retning af mindre undervisning, således at han fik bedre mulighed for hvile samtidig med, at de fysiske belastninger af ryggen mindskedes. Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afgrænsning af personkredsen, der var berettiget til fleksjob.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke var berettiget til et fleksjob.

Begrundelsen for afgørelsen var, at ansøgers arbejdsevne ikke kunne anses for nedsat i en sådan grad, som det forudsættes efter aktivlovens § 71.

Ankestyrelsen fandt, at ansøgers helbredsmæssige forhold i tilstrækkeligt omfang måtte anses for at kunne tilgodeses i hans nuværende beskæftigelse. Der var herved lagt vægt på mulighederne for varierende arbejdsstillinger.

Ankestyrelsen fandt ikke, at den beskrevne sensitivitet berettiget til ansættelse i et fleksjob.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse